LA VANGUARDIA Edición Impresa LAVANGUARDIA.es

CARTAS DE LOS LECTORES

Un joc col · lectiu

VIRGINIA PALOMO - Manresa - 10/10/2008

La feina que faig és un regal. Una aventura diària que consisteix a educar persones. Dit així sembla molt complicat, però no ho és tant si se sap com fer-ho. Es tracta d´investigar quins són els paràmetres bàsics i treballar de valent per assolir els propòsits que hom es marca. Jo he meditat molt sobre aquest tema i he arribat a la conclusió que educar és com un joc. Un joc que podria ser, per exemple, com saltar a la corda.

Les regles del joc són ben fàcils. El jugador principal és l´alumne: es col · loca al centre de la corda i salta. Als extrems de la corda, s´hi han de posar els adults responsables de l´educació de l´adolescent en qüestió. A una banda, els pares i a l´altra, el tutor. El joc consisteix a fer rodar la corda de manera que l´adolescent pugui saltar amb comoditat. Pares i tutors hem de rodar a la mateixa velocitat i amb la mateixa força si volem que l´adolescent no s´entrebanqui i caigui. Si els pares roden en sentit contrari al tutor, l´adolescent s´entrebanca; si el tutor roda més fort que la família, l´adolescent s´entrebanca igualment.

Quan tothom comprengui que els propòsits reals dels educadors són exactament aquests, rodar en plena harmonia amb la família, la societat haurà fet un pas de gegant. I quan això succeeixi, potser prendrem consciència que el benestar de les persones i la felicitat neixen de l´educació entesa com un joc col · lectiu on cap dels extrems pot renunciar a la tasca que li pertoca.

COMENTAN EN LA BLOGOSFERA DE ESTE ARTÍCULO

Aún no hay blogs enlazados a este artículo

¿Quieres que tu blog aparezca aquí?

LA VANGUARDIA, el diario más vendido en Catalunya
Copyright La Vanguardia Ediciones S.L.
All Rights Reserved - Aviso Legal - Contacte con nosotros - Publicidad